

KAPITOLA PRVNÍ

Perfektní skrýš

Kale musel schovat červené semínko, které našli předešlého dne v sekvoji. Rozhodl se, že hradní knihovna bude tím nejbezpečnějším místem. Šel až do obrovského sálu, v němž stála dřevěná knihovna přeplněná starými a velmi cennými svazky. Uprostřed místnosti

byla vysoká židle a velký dřevěný stůl, na kterém ležely pergameny, pravítka, trojúhelníky, pero a kalamář. Zde Kalův tatínek, architekt navrhoval nové hrady, které se hned poté začaly stavět. Kale se zadíval na pergamen rozložený na stole. Byl to projekt výstavby hrádků na úbočí jakési hory. Na výkresu bylo vidět mnoho označených stromů a nejrůznější nákresy.

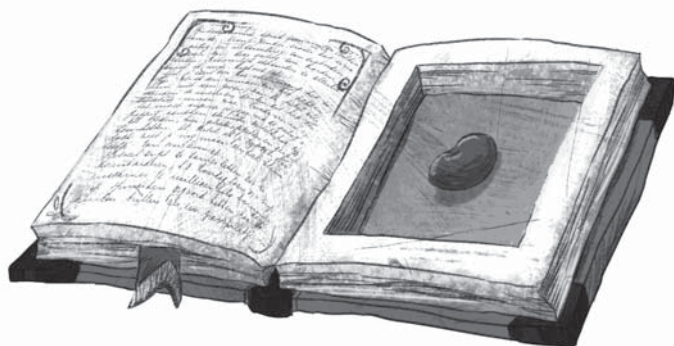
Kde jen chtějí tohle stavět? pomyslel si Kale. Místo se mu zdálo povědomé, ale nemohl si vzpomenout. No dobrá, však už si vzpomenu. Teď hlavně musím ukrýt semínko.

Kale vystoupal po dlouhém dřevěném žebříku, který byl opřený o poličku, a vytáhl knihu v modrých deskách, jež byla pokryta prachem. Už dlouho ji nikdo neotevřel. Skryš to byla perfektní. Rozevřel ji a vložil semínko do výřezu, který byl mezi stránkami. Jakmile to udělal, vrátil knihu na její místo a usmál

se. Teď už se bude moct soustředit na hledání dalších pěti semínek. Začal sestupovat po žebříku, když tu ho polekal hlas jeho sestry.

„Co tady děláš?“ zeptala se ho Nerea, kterou – jako vždy – doprovázela její barevná dračice Pinka.

„Já... ehm... hledal jsem jednu knihu...“ zakoktal se Kale.

„Ty? Knihu? Uprostřed letních prázdnin?“ posmívala se mu Nerea. „Není ti dobře?“

„Ne, jen jsem si chtěl vyhledat informace o mluvících stromech,“ odpověděl Kale, a jen co to vyslovil, už toho litoval. Pevně doufal, že se Nerey nezmocní podezření kvůli jeho nečekanému zájmu o flóru v Mlžném lese.

„Aha, dávné pověsti ze Samarada,“ řekla Nerea a přistoupila

k té části knihovny, kde stály vědecko-fantastické knihy. „Předpokládám, že těmhle hloupostem nevěříš, že ne?“

„Ale vůbec ne,“ odpověděl Kale.

Ano, hlouposti, jak ty říkáš, pomyslel si.

„Tady jich máš plno,“ řekla Nerea a vytáhla jednu objemnou knihu se zažloutlými stránkami.

Otevřela ji a prohlížela si obrázky prazvláštních stromů, které jí naháněly svými větvemi strach. „Když jsem byla tak malá jako ty, taky se mi líbilo číst si tyhle pohádky, ale teď čtu důležitější věci.“

Nerea byla typickým starším sourozencem a líbilo se jí chlubit se, že toho ví víc

než Kale. Za jiných okolností by se s ní Kale začal handrkovat, ale v tomto okamžiku měl v hlavě jiné plány a nechtěl se zdržovat hádkami.

„Abych nezapomněla,“ pokračovala Nerea, „mám dojem, že jsem viděla Mondraga, jak si to míří do kuchyně. Měl by sis ho víc hlídat a nenechat ho prohánět se, kde se mu zlíbí.“

Jen to dořekla, uslyšeli z kuchyně křik. Byla to máma.

„Upaluj odsud a okamžitě!“ vykřikla. „Kale Karmono! Pojď se podívat, co tvůj drak vyvedl!“

Kale se rozběhl do kuchyně. Ve dveřích uviděl Mondraga, jak sedí na zemi, s úsměvem

dobračiska, a z koutků mu tečou sliny. Otec ho držel za provaz, zatímco máma sbírala rozbité talíře, které ležely na zemi.

„Sežral úplně všechno!“ zaprotestovala maminka. „VŠECHNO! Dušené maso, které jsem měla na dnešní večer, čerstvě upečený chléb, a dokonce i zeleninu!“

Mondrago si jako vždy dělal, co chtěl. Kolikrát se už vyčůral v domě, neustále si jen hrál, rozptyloval se vším možným a zbaštil všechno, na co přišel. Mít ho stále na očích byla pěkná dřina! „Já... se omlouvám,“ řekl Kale, zatímco mamince pomáhal sesbírat střepy. „Maja mi řekla, že mi pomůže s výcvikem, právě před chvílí jsem se s ní domluvil. Takže si ho odvedu.“

„Kale,“ řekl otec s přísným výrazem, „takhle to nemůže jít dál. Od dnešní noci bude Mondrago spát ve stájích a nevrátí se sem do té doby, než ho naučíš, jak se chovat.“

„Ale tati!“ odporoval Kale. „Mondragovi je jen osmdesát a bude se cítit opuštěně.“

„Žádné ale. Kromě toho nebude sám. Spí tam každou noc naši draci a nikdy se jim nic nestalo,“ řekla hlava rodiny. „Rozhodnuto. Když ho vycvičíš, bude se moct vrátit, ale do té doby už ho nechci v domě ani vidět.“

Kale věděl, že když se jeho otec pro něco rozhodne, je zbytečné s ním o tom dál diskutovat. V podstatě měl pravdu. Ve stájích mu bude lépe. Připoutal

Mondraga a silně zatahal za provaz, aby ho vyvedl z kuchyně.

„Jdeme, Mondragu!“ řekl. „Čeká nás hodně práce...“